

לובשים לבנים ומתעטמים לבנים

לאדם שסבב והלך במדבר / ודבק האבק אל בגדיו ונצבר
קדים בו ירה צרורות של חול, / אניצי קש אפפוהו, כמו יצאו במחול,

ואויר שקדח - אל מולו הטיח / אותות השרכות, סמני הפיח.

והולך לו ההלך וכבדים צעדיו, / וענף, ופלגי הזעה עדיו.
וזהוב לו המדבר, מסתורי ומעיק, / ואביך אורו, וצורב ודביק.
וחשוף המדבר - אין צל ואין סתר, / אין בו מים לרחץ, לא ברית אף לא נתר.

ולאה ההלך, אין צל עץ, אף לא גזע / וקולחים מפניו בלי חשף אגלי יזע.

אז בתוך מרבצי החלין והחול / לו נשקף נוף פלאים, כמו ציר במכחול:
אמת מים זפה, בה נשקף טהר תכול / של שמי השמים, ומוביל לה משעול
מתפתל אין - מתום, מרצף אלגביש / ואליו פעמיו ההלך החיש.

בשארית כחותיו הוא החל לרוץ, / אז נצב מולו הר, או נפער ערוץ.
לעתים הוא דהר, לעתים רק זחל, / או הצמיד קצה עקב בצד אגדל,
אך עיניו לא הסיט, דעתו לא הסיח: / לרחץ מן הבץ! לטהר מן הפיח!
לספג מן הטהר של פסת הרקיע, / בקצור, אל נאת המדבר להגיע.

שלשים יום הוא רץ, גם נפל, אך התמיד / עיניו אל נוה - המדבר להצמיד.
ובתם צידתו מתרמיל האלול - / אל קרבו התפרץ האויר הצלול.

אז ידע כי הגיע אל הפלג הזך / הוא צלל מרבב - ועלה מזכך.
הוא הגיע בזמן, מתנשף ומחרחר / וטבל, ונספג - והיה לאחר!

מסביב נאות דשא, קול שופרות הרועים / ונושרים מעליו הבגדים הצואים.
ולב הבשר במקום לב אבנים / ומלבר גם מלגו לבושו לבנים.